ПИЛИНКИ / ЩОСЬ БІЛЬШЕ

Я спав, і крихітні промені світла просочувалися крізь дерева старого лісу. Там було безпечно. Я не знав, звідки це відчуття, але був у цьому певен.

Хотілося бігти щосили. Нестерпний свербіж під шкірою підбурював мене змінитися, відчути себе вовком. Але я не піддався.

Листя шаруділо під ногами.

Я провів рукою по корі старого в'яза — шорстка. Відчув, як звідти витікає смола. Потер її між пальцями — липка й тепла.

Дерева шепотіли. Вони казали: *Тут, тут, тут.*

Вони казали: *Тут твоє місце.*

Вони казали: *Тут твій дім.*

Вони казали: *Це ЗГРАЯ, це ЖИТТЯ, це ПІСНЯ, що ЛУНАЄ в повітрі, бо це — дім, дім, дім.*

Я заплющив очі та вдихнув.

Світло здавалося яскравішим у темряві. Маленькі пилинки кружляли в повітрі.

Я лизнув смолу на пальцях. Вона смакувала старовиною. І силою. І...

Глухе гарчання праворуч.

Я розплющив очі.

За деревами стояв білий вовк. На його грудях, лапах і спині були чорні плями.

Я не знав *його*, але *він* здавався мені знайомим, ніби його ім'я було на *самому кінчику* язика, змішане зі смаком смоли і...

Його очі спалахнули червоним вогнем. Альфа.

Я не злякався.

Він — ні, він з'явився не для того, щоб нашкодити мені.

Я не знав, звідки ця впевненість. Можливо, це було пов'язано з деревами. Або з місцем. Або зі смолою, що вкривала мій язик.

Я сказав:

— Привіт.

Альфа пирхнув, струснувши головою.

Я сказав:

— Не знаю, де я. Здається, заблукав.

Він ударив лапою об землю, залишаючи рвані борозни в ґрунті й траві.

Я сказав:

— Ти знаєш, де я?

І він відповів:

— *Далеко.*

Його голос звучав, як шепіт дерев. Він був голосом дерев.

Альфа сказав:

— *Ти не належиш мені. Ти не мій. Не МІЙ. Але можеш стати моїм. Можеш, через те, хто ти є.*

— Я не знаю, хто я, — зізнався, і ці слова вразили мене безжальною правдою. Але коли я їх вимовив, стало... легше.

Майже вільніше.

Альфа підступив на крок.

— *Я розумію, розумію, дитя. Але ти дізнаєшся. Обіцяю, дізнаєшся. Ти важливий. Ти особливий. Ти...*

Спалахнула блискавка, і я побачив, що мене оточують десятки вовків, які рухалися поміж дерев. Їхні очі палали червоним, помаранчевим і *фіолетовим*...

Дерева хитало під поривами вітру.

Я подумав, що мене ось-ось підхопить буревій, понесе в чорне небо, і я загублюся в штормі.

Вовки завмерли.

Задерли голови, як один. І завили.

Їхня пісня *розривала* мене на частини, *нищила* зсередини, перетворювала кістки на пил. Я не міг поворухнутися, не міг дихати, не міг зупинити це, і... не хотів. Це, мабуть, було найстрашнішим: я не хотів, щоб вона урвалася. Я жадав, щоб вона поглинула мене: най рветься плоть, най кров стікає додолу. Хотів пожертвувати собою, аби відчути, що я для когось важливий, що маю значення.

Альфа сказав:

— *Ні. Ти не можеш. Ти помиляєшся. Це ІНШЕ. Це ВАГОМІШЕ, бо ти — дещо БІЛЬШЕ.*

На мої плечі лягли руки. На вухо прошепотіли:

— Роббі. Роббі, ти мене чуєш? Чуєш мій голос? Слухай. Ти в безпеці. Я тримаю тебе. Чуєш мене, любий? Будь ласка.

Руки сильніше стиснули мої плечі, пальці вчепилися в шкіру, і мене смикнуло *назад* крізь дерева. Вовки скавчали, вили, гарчали піснями люті й жаху, і коли світ навколо мене тріснув, коли розсипався на шматки, мов розбите скло, з тіні виринув вовк.

Темно-сірий, із чорними плямами на морді й між вухами.

І в його пащі було щось...

✦

Я хапнув повітря й різко сів. У грудях судомило.

Якусь мить я не розумів, де я.

Перед очима розпливалися вовки й дерева, і я мусив скласти їх знову докупи.

Будь-що-будь, зібрати їх докупи, зробити їх цілісними, щоб...

— З тобою все гаразд, — пролунав добрий голос. — Роббі. Усе добре. Це був лише сон. Ти в безпеці.

Я закліпав, намагаючись перевести дух.

Поруч із моїм ліжком стояв чоловік і стурбовано дивився на мене. Глибокі зморшки різко окреслювали суво-

ре обличчя. Він був у нічній сорочці, з-під якої стирчали босі кістляві ноги. Безволосий, на шкірі голови й тильному боці рук виднілися пігментні плями. Згорблений, радше від старості, ніж від турбот, він мав напрочуд ясні й добрі очі. І він був *справжнім*.

Езра.

Я одразу заспокоївся. Збагнув, де я.

У своїй кімнаті.

У будинку, який ділив із ним.

Я *вдома*.

— Господи, — пробурмотів я, дивлячись на заплутані ковдри, що обвили мою талію й ноги. Я весь спітнів, у грудях гупало серце. Я потер обличчя, намагаючись позбутися образів, що досі блукали в голові.

Езра похитав головою.

— Знову сни?

Я впав на ліжко, прикриваючи очі рукою.

— Так. Знову. Я думав, це вже минуло.

Ліжко прогнулося під його вагою. Хоча з мене стікав піт, повітря в спальні було прохолодним. Весна цього року запізнилася, і на початку травня на землі ще траплялися плями снігу, хоч переважно це була брудна каша.

Місяць майже сховався, але я досі відчував його поклик у глибинах свідомості.

Езра м'яко відсунув мою руку від обличчя й торкнувся чола. Він сказав іншим голосом:

— Ти не можеш цього позбутися, Роббі. Що більше намагаєшся, то гірше стає.

Він завагався, а потім додав:

— Щось сталося? За вечерею ти був такий тихий. Я вислухаю, якщо захочеш поговорити про це.

Він прибрав руку. Я зітхнув, розплющив очі й утупився в стелю. Серцебиття сповільнювалося, сон поступово блякнув. Я почувався... спокійніше, наче знову міг ясно мислити. Можливо, через чоловіка, який сидів поруч, —

він заземлював мене. Був мені майже за батька, і сама його присутність допомагала повернутися до дійсності.

Я глянув до нього. Він тривожно вдивлявся в мене. Я простягнув руку й узяв його долоню у свою, відчуваючи крихкі кістки під тонкою, мов папір, шкірою.

— То пусте.

Він фиркнув.

— Не вірю. Можеш дурити кого завгодно, але не мене. Ти ж знаєш. Спробуй ще.

Так, я знав. І намагався дібрати правильні слова.

— Це... — я похитав головою. — Ти коли-небудь думав, що деінде є щось більше? Щось інше?

— Що саме?

— Щось більше, ніж наше буття, — я не знав, як ще пояснити хаос у своїх думках.

Він повільно кивнув.

— Ти молодий. Це нормально — міркувати про такі речі, — він подивився вниз на наші зчеплені руки. — Думаю, це навіть природно. Я був таким самим у твоєму віці.

Мені трохи відлягло.

— Багато століть тому?

Він засміявся, скрипливо й сухо. Я любив його сміх, але чув, на жаль, зрідка.

— Хитрун, — сказав Езра. — Я не *такий* старий. Принаймні поки що.

Його усмішка згасла.

— Я хвилююся за тебе. Так, ти скажеш мені, що не треба, але мене це не зупинить. Я не вічний, Роббі, і...

Я застогнав.

— Знову ти за своє. Ти не помреш найближчим часом. Я забороняю.

— Не знаю, чи багато тут залежить від тебе.

— Невже? Перевіримо, — мені стало якось ніяково. Він був таким тендітним. Таким крихким. Як і решта людей, але я не міг стерпіти самої думки, що з ним щось станеться.

Він був відьмаком, так. Але магія не всемогутня.

Колись я запитав його, чи міг би він прийняти укус. Я сказав йому, що ми могли б бігати разом у повню, а він просто обійняв мене, ніжно погладивши по спині, і відповів, що відьмаки ніколи не зможуть стати вовками. Їхня магія не дозволить.

Якщо Альфа вкусить відьмака, вовча й відьомська енергії розірвуть його на шматки.

Відтоді я ніколи не запитував його про це.

Езра стиснув мою руку.

— Я знаю, що ти багато зробив би для мене...

— Усе, — перебив я. — Я зробив би все.

— ... але тобі потрібно приготуватися. Ти не можеш застигнути на місці, Роббі. Ти маєш думати про майбутнє. Це те «щось більше», про яке ти щойно казав. І хоч би як я хотів бути з тобою вічно, рано чи пізно все зміниться.

— Але ж не найближчим часом, правда? — випалив я.

Він закотив очі, і я відчув прилив ніжності.

— Зі мною *все гаразд*. У мене ще є кілька хитрощів у рукаві. Немає про що хвилюватися.

— О, як добре чути це від тебе.

Він насупився.

— Вважаєш, я не помітив, як ти старанно змінив тему?

— Не маю жодного уявлення, про що ти.

— Справді? І ти сподіваєшся, що я в це повірю? Про що був сон цього разу?

Я потупився. Не міг дивитися на нього під час такої розмови. Це здавалося зрадою.

— Усе той самий.

— Ах. Вовки в лісі.

— Так, — я ковтнув, — вони.

— Білий Альфа?

— Так.

— Як гадаєш, що це означає?

Я знизав плечима.

— Не знаю. Що завгодно. Або нічого.

Езра пильно подивився на мене.

— Ти впізнав його?

Я похитав головою.

— А інші були?

— Так, і багато.

— І вони вили?

Співали, ледь не сказав я, але прикусив язика.

— Наче кликали мене.

— Розумію. Було щось інше? Щось нове?

Так. Сірий вовк із чорними смугами на морді, що ніс камінь у пащі. Ніколи раніше його не бачив.

Я прибрав руку й потер потилицю.

— Ні, — сказав я. — Нічого.

Здалося, Езра повірив мені. А чом би й ні? Я завжди був чесним із ним. Не було жодної причини сумніватися.

Він сказав:

— Ти завжди шукав своє місце. Можливо, це просто бажання належати до чогось.

— Я вже знайшов місце. Поруч із тобою, — слова обпекли зсередини. Дим і попіл.

— Я знаю. Але ти вовк, Роббі. Тобі потрібно більше, ніж я можу дати. Зв'язки, що ти створив зі зграєю... тимчасові. Вони лише утримують тебе від того, щоб стати Омегою. Це виснажує тебе. Я бачу, навіть якщо ти сам не бачиш.

Я напружено всміхнувся, повертаючись до нього.

— Поки що цього стане.

Він поплескав мене по коліні крізь ковдру.

— Якщо ти впевнений.

Але він мене не переконав.

— Так. Я не хотів тебе будити.

Езра знову засміявся, і цей звук заспокоїв мене.

— Сон для мене став рідкістю останнім часом. Це приходить із віком. Колись і ти це дізнаєшся.